

tus Egyházközség lelkészelnöke, Vasas István, a Mezőtúri Református Kollégium főigazgatója és *Herczeg Zsolt*, Mezőtúr város polgármestere, aki további támogatásáról biztosította a közel negyedszázados versenyt. Ezt követően a versenyt *dr. Vajna Tamásné*, a zsűri elnöke értékelte.

Az ünnepélyes díjkiosztáson a tanulók számos ajándékot kaptak a szponzorok és támogatók jóvoltából. Az első három helyezett tanuló és felkészítő tanára Kaán

Károly-émlékermét kapott, valamint a verseny színvonalas lebonyolítása érdekében végzett többéves áldozatos munkájáért *Mihalina László* lelkészelnök és *Herczeg Zsolt* polgármester. Az emlékérmét *Győrfi Sándor* Munkácsy- és Mednyánszky-díjas szobrászművész készítette.

Minden tanuló ajándéksomaggal tért haza, amelyeket az Országos Erdészeti Egyesület, a Hermann Ottó Intézet, Mezőtúr város önkormányzata, a

rendező intézmény és fenntartója ajánlottak fel. A TermészetBúvár, az Erdészeti Lapok és A Mi Erdőnk kiadványait is magukkal vihették.

Az országos természetismereti versenyen résztvevő tanulók a NEFAG Zrt. Erdészeti Erdei Iskolájában, Szolnokon kedvezményes táborozásra is lehetőséget kaptak június 19–24. között.

Dr. Krizsán Józsefné
a versenybizottság titkára

Egy-egy erdésztechnikus, egy-egy erdészkerületben akár az egész szakmai pályafutását, sőt magánéletének számos emlékezetes pillanatát éli végig a vonuló évtizedek alatt. Sok nehéz feladatot, nevető örömet, miközben szakszerűen gazdálkodik a rábízott erdőterülettel. Rovatunkkal a ma aktív és a már nyugállományban lévő erdésztechnikusokat szeretnénk megszólítani, hogy osszák meg tő mellett mindennapjaikat, szakmai tapasztalataikat, élményeiket, emlékeiket, gondolataikat. A lehetőség mindenkinek adott, őszinte örömmel várjuk a rövidebb-hosszabb kéziratokat!

Az erdő az Isten szent temploma

A haladó életkorommal, a múlt éveikkel, megannyi élettapasztalattal a hátam mögött, ma már más szemmel járom az erdőt. Összesen 45 évet dolgoztam az erdő szolgálatában különböző beosztásokban.

Mivel apám is erdész volt, így már gyermekkoromban közel kerültem az erdőhöz, a természethez. Szeretem az erdőt, az erdő csendjét, melynek százféle hangja van, csak értő füllel kell hallgatni.

Mindig alázattal, szolgálatnak tekintve végeztem a munkámat: hosztoltam, átvételeztem, szállítottam, vágásbecsültem. A munkaköri feladataim mellett egyre több időre volt szükség a védelmi szolgálat ellátásához is, ami az egyre jobban sokasodó falopások és orvvadászatok miatt, egyre nagyobb jelentőséggel bírt.

A kemény tő melletti munkát a hóvégi elszámolások összpontosítást igénylő feladata is nehezítette. Irodánk nem volt. Megvártuk, amíg a család nyugovóra tért és csak aztán végeztük a pontosságot igénylő adminisztrációs feladatokat. Számítógép hiányában osztottunk, szoroztunk papíron tintaceruzá-

val. Éjnek idején, ha a feleségünk észrevette, hogy még mindig talpon vagyunk féltő hangon szólt hozzánk: "Meddig bírod még?". De dolgozni kellett tovább, mert az elszámolásokat másnap reggel nyolc óraker kellett leadni, majd folytatódott a tő melletti erdész munka.

Mindig ünnepnapnak számított, ha találkozhattunk a kollégákkal. Tiszteltük, becsültük, szerettük egymást és miközben múltak az évek, azt vettük észre, hogy lassan ritkul és öszül a hajunk, lelassul a mozgásunk, berozsdásodnak a végtagjaink. De a szakmaszeretetünk töretlen maradt!

Élénken él még az emlékezetemben az az idő, amikor az emberek a mezőgazdasági termények betakarítását követően az erdőbe jártak fát kitermelni. Ilyenkor hangos volt az erdő a fejszék kopogásától, a fűrészek acélos zajától. Külön szertartást jelentett a favágók déli étkezése. Előmelegített tuskókon körülülték a tüzet, melynek fanyar illata átjárta a környező erdőket. A hamuban sült a krumplics, a nyáron sült a szalonna, ínycsiklandó illatok terjengtek.

Ma is, ha elragad a természet utáni vágy, összepakolom a hátizsákom, vál-

lamra veszem a fegyverem és kimegyek az erdőbe. Felemelő érzés, amikor odakint összetalálkozom a fiammal, aki tovább folytatja az erdész szakmát. Az erdészkerületnek így már több mint hat évtizede folyamatosan Lascsik nevű kezelője van.

Az erdész szakma nem egyszerűen foglalkozás, hanem hivatás, elhivatottság. Tisztában kell lenni, hogy az ember céltudatos beavatkozása a természetbe hova vezet majd a jövőben. Az egyre fenyegetőbb ökológiai katasztrófák látán egyre inkább érezzük, milyen fontosá válik az erdei környezet unokáink számára. Egyre inkább észlelhető mennyien menekülnek ki a zajos, szennyes mesterséges világból, az erdőkben keresve felüdülést.

Az erdő mindig meghatározta a környékbeli emberek életét. Sok családnak – köztük az enyémmel is – kenyeret adott, tüzelőt a fázóknak, pihenést az erdőjáróknak, csendes zugot a szerelmeseknek. Vigyázzunk az erdeinkre, mert a pénzt nem lehet megenni!

Lascsik Gyula
nyugalmazott erdész